

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4778/2022
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Јанушевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Андра Савчић“ из Ваљева, коју заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и општина Лајковац, Љиг и Осечина, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2698/22 од 08.09.2022. године, у седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2698/22 од 08.09.2022. године, као изузетно дозвољеној, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2698/22 од 08.09.2022. године, у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 594/21 од 17.05.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 594/21 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци на име разлике плате за период од августа 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати износ од 174.058,00 динара са законском затезном каматом на појединачне опредељене месечне износе, док је одбијен тужбени захтев у делу у коме је тражена исплата разлике плате за период од марта 2018. године до августа 2018. године и за месец март 2021. године до траженог износа од 205.096,91 динара са законском затезном каматом на појединачне опредељене месечне износе, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.026,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2698/22 од 08.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и у ставу другом (погрешно наведено у ставу трећем) изреке. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене у односу на део става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев у делу у коме је тражена исплата разлике плате за период од марта 2018. године до августа 2018. године и за месец март 2021. године до траженог износа од 205.096,91 динара са законском

затезном каматом на појединачне одређене месечне износе, као недозвољена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса и интереса равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, сагласно члану 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име мање исплаћене плате због неувећања коефицијента за обрачун плате по основу рада са ученицима са сметњама у развоју при редовној основној школи. О овом праву тужиле и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из ових разлога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 16.09.2021. године, тужилца је тражила накнаду штете због неувећања коефицијента за обрачун плате. Вредност побијаног дела потраживања је 174.058,00 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**